

(21) LAMARTINE - 4
La Vigne et la Maison

Printemps après printemps, de belles fiancées
Suivirent de chers ravisseurs,
Et, par la mère en pleurs sur le seuil embrassées,
Partirent en baisant leurs sœurs.

Puis sortit un matin pour le champ où l'on pleure
Le cercueil tardif de l'aïeul,
Puis un autre, et puis deux; et puis dans la demeure
Un vieillard morne resta seul!

Puis la maison glissa sur la pente rapide
Où le temps entasse les jours;
Puis la porte à jamais se ferma sur le vide,
Et l'ortie envahit les cours!

* * *

(21) லமார்த்தீன் - 4
பூர்வீக வீடு

ஆண்டொன்று தவறாமல் வசந்தம் மலர்ந்தவுடன்,
வீட்டு வாசல் வரை கண்களில் நீர் மல்க
பெற்றவள் அணைத்துவர, தங்கையர் முத்தமிட,
மணக்கோலம் பூண்ட அழகிய மங்கையர்
தம் கைப்பிடித்த கணவரைப்
பின்தொடர்ந்தேகிச் சென்றனர்.

பிறகு ஒருநாள் காலை
காலனும் மறந்துவிட்ட பெரியவரின் பிணம் சுமந்து
பாடை ஒன்று இடுகாடு ஏகியது !
பிறகு அதனைத் தொடர்ந்து இன்னொன்று,
பிறகு மேலும் இரண்டு,
பிறகு அவ்வில்லத்தில்
சோகத்தை முழுவதுமாய்ச் சுமந்துகொண்டு
முதியவர் ஒருவர் மட்டும் இருந்துவந்தார் தனியாக !

பிறகு காலம் நாள்களைக் கட்டுக்கட்டாய் விழுங்க
அவ்வீடும் சரிவுநோக்கி வேகமாய்ச் சாய்ந்தது
காலி வீட்டின் வாயிலை
ஒரு கதவு மூடியது நிரந்தரமாய்!
காஞ்சொறிச் செடிகள் எங்கும் மண்டின!

* * *